

Sygn. akt. IV Ka 1127/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Szepelak

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki (spr.)

SSR del. do SO Krzysztof Nowicki

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Leszka Karpiny

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2013 r.

sprawy:

1. **M. C.** oskarżonego z art.56§2 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. w zw. z art.9§3 kks,
2. **T. M.** oskarżonego z art.56§1 kks. w zw. z art.6§2 kks.,
3. **I. S.** oskarżonego z art.56§1 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. w zw. z art.9§3 kks oraz z art. z art.56§2 kks w zw. z art.9§3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego T. M.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia

z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt V K 10/12

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. S. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt II jego części wstępnej i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego T. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w pozostałej części obciążając kosztami sądowymi w sprawie Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Urząd kontroli Skarbowej we W. oskarżył:

T. M. o to, że:

I. jako właściciel firmy (...) z/s W., ul. (...), w okresie od 26.01.2004 r. do 20.01.2005 r. działając z góry powziętym zamiarem, podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za okres od grudnia 2003 r. do grudnia 2004 r. złożonych Urzędowi Skarbowemu W. poprzez zawyżenie podatku naliczonego w grudniu 2003 r. o kwotę 27.249,00 zł, w styczniu 2004 r. o kwotę 13.033,00 zł, w lutym 2004 r. o kwotę 5.889,00 zł, w marcu 2004 r. o kwotę 16.042,00 zł, w kwietniu 2004 r. o kwotę 5.851,00 zł, w maju 2004 r. o kwotę 7.452,00 zł, w czerwcu 2004 r. o kwotę 9.229,00 zł, w lipcu 2004 r. o

kwotę 10.263,00 zł, w sierpniu 2004 r. o kwotę 12.606,00 zł, we wrześniu 2004 r. o kwotę 1.320,00 zł, w październiku 2004 r. o kwotę 16.602,00 zł, w listopadzie 2004 r. o kwotę 7.168,00 zł i w grudniu 2004 roku o kwotę 24.882,00 zł z faktur VAT na zakup usług od P.W. Z. W. Z., (...) I. S. i M. C., które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych oraz nie zapłacił podatku z faktur VAT wystawionych na rzecz firm: (...), ArC-2, J., (...), R., Pyton M., C. (...), NextiraOne Polska, R. s.j. w maju 2004 r. w kwocie 8.003,00, w czerwcu 2004 r. w kwocie 9.305,00 zł w lipcu 2004 r. w kwocie 6.659,40 zł, w sierpniu 2004 r. w kwocie 15.688,20 zł, we wrześniu 2004 r. w kwocie 1.452,00 zł, w październiku 2004 r. w kwocie 16.961,10 zł, w listopadzie 2004 r. w kwocie 6.962,60 zł, w grudniu 2004 r. w kwocie 26.609,09 zł, przez co naraził na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 157.586,00 zł i uszczuplił podatek od towarów i usług w kwocie łącznej 91.640,00 zł czym naruszył art.19 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 08.01.1993 r. o podatku od towarów i usług oraz art.86 ust.1 i art.108 ust 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług; tj. o czyn z art.56§1 kks. i art. 62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks.;

I. S. o to, że:

I. pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) spółki z o.o. z/s W., pl. (...) w okresie od 20.07.2004 r. do 25.01.2005 r. działając z góry powziętym zamiarem, podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za okres od czerwca do grudnia 2004 roku złożonych Urzędowi Skarbowemu W., poprzez zawyżenie podatku naliczonego w czerwcu 2004 r. o kwotę 2.266,00 zł, w lipcu 2004 r. o kwotę 2.266,00 zł, w sierpniu 2004 r. o kwotę 2.178,00 zł, we wrześniu 2004 r. o kwotę 1.452,00 zł i w grudniu 2004 roku o kwotę 12.100 zł wskutek wykazania podatku naliczonego z faktur VAT wystawionych przez firmę (...), W., ul. (...), które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez co naraził na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 20.262 zł za okres: od czerwca 2004 r. do września 2004 r. i grudzień 2004 r., czym naruszył art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54 poz. 535 ze zm.) i §14 ust. 2 pkt 4 lit. a rozporządzenia Min. Fin. z 27.04.2004 r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 97 poz. 970 ze zm.); tj. o czyn z art.56§1 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. w zw. z art.9§3 kks.;

II. pełniąc funkcję prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. z/s W., ul. (...) (poprzednio W., ul. pl. (...)), będąc osobą odpowiedzialną za prawidłowość rozliczeń tej jednostki z budżetem z tytułu zobowiązań podatkowych dopuścił do podania nieprawdy w deklaracji CIT-8 za 2004 r. złożonej w Urzędzie Skarbowym W. przez (...) Sp. z o.o. z/s W., ul. (...) wskutek zawyżenia kosztów uzyskania przychodów poprzez:

- ujęcie w księgach podatkowych kwoty 92.100 zł wynikającej z faktur VAT wystawionych przez firmę (...) T. M., W., ul. (...), które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wbrew przepisowi art. 15 ust. 1 ustawy z dn. 15.02.1992r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000r. nr 54, poz. 654 ze zm.),

- zawyżenie kosztów delegacji krajowych członków Zarządu o kwotę 65.678,84 zł oraz delegacji zagranicznych o kwotę 4.190,08 zł wbrew przepisowi art. 15, ust. 1 powołanej ustawy...,

- podwójne odniesienie w koszty rachunku za noclegi w Holandii w kwocie 5.227 zł wbrew przepisowi art. 15, ust. 1 powołanej ustawy...,

- ujęcie w kosztach faktury VAT nr (...) na kwotę 3.300 zł wystawionej przez P.H. (...) E. i J. K., O.W. (...) Ł., ul. (...) wbrew przepisowi art. 15, ust. 1 powołanej ustawy..., w wyniku czego podatek dochodowy od osób prawnych za 2004 r. został narazony na uszczuplenie o kwotę 32.395 zł,

- tj. o czyn z art.56§2 kks w zw. z art.9§3 kks.

M. C. o to, że:

I. pełniąc funkcję wiceprezesa zarządu (...) spółki z o.o. z/s W., pl. (...) w okresie od 20.07.2004 r. do 25.01.2005 r. działając z góry powziętym zamiarem, podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 za okres od czerwca do grudnia 2004 roku złożonych Urzędowi Skarbowemu W., poprzez zawyżenie podatku naliczonego w czerwcu 2004 r. o kwotę

2.266,00 zł, w lipcu 2004 r. o kwotę 2.266,00 zł, w sierpniu 2004 r. o kwotę 2.178,00 zł, we wrześniu 2004 r. o kwotę 1.452,00 zł i w grudniu 2004 roku o kwotę 12.100 zł wskutek wykazania podatku naliczonego z faktur VAT wystawionych przez firmę (...), W., ul. (...), które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, przez co naraził na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 20.262 zł za okres: od czerwca 2004 r. do września 2004 r. i grudzień 2004 r., czym naruszył art.86 ust.1 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 54 poz. 535 ze zm.) i §14 ust.2 pkt. 4 lit. a rozporządzenia Min. Fin. z 27.04.2004 r. w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 97 poz. 970 ze zm.), tj. o czyn z art.56§2 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. w zw. z art.9§3 kks.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r. sygn. akt V K 10/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia:

I) uznał oskarżonego T. M. za winnego tego, że będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą we W., przy ul. (...), w okresie od 26 stycznia 2004 r. do 20 stycznia 2005 r. działając z góry powziętym zamiarem, podał nieprawdę w deklaracjach VAT - 7 za okres od grudnia 2003 r. do grudnia 2004 r. złożonych Urzędowi Skarbowemu W. poprzez zawyżenie podatku naliczonego:

- w grudniu 2003 r. o kwotę 27.249 zł,
- w styczniu 2004 r. o kwotę 13.033 zł,
- w lutym 2004 r. o kwotę 5.889 zł,
- w marcu 2004 r. o kwotę 16.042 zł,
- w kwietniu 2004 r. o kwotę 5.851 zł,
- w maju 2004 r. o kwotę 7.452 zł,
- w czerwcu 2004 r. o kwotę 9.229 zł,
- w lipcu 2004 r. o kwotę 10.263 zł,
- w sierpniu 2004 r. o kwotę 12.606 zł,
- we wrześniu 2004 r. o kwotę 1.320 zł,
- w październiku 2004 r. o kwotę 16.602 zł,
- w listopadzie 2004 r. o kwotę 7.168 zł,
- w grudniu 2004 roku o kwotę 24.882 zł,

z faktur VAT na zakup usług od P.W. Z. W. Z., które nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, oraz nie zapłacił podatku z faktur VAT wystawionych w okresie od maja do grudnia 2004 roku na rzecz firm:

- (...). w kwocie 42.688 zł,
- ArC-2 w kwocie 8.610 zł,
- (...) w kwocie 5.784 zł,
- J. w kwocie 4.400 zł,

- C. (...) w kwocie 3.465 zł,
- NextiraOne Polska w kwocie 6.435 zł,

przez co naraził na uszczuplenie w podatku od towarów i usług w kwocie łącznej 157.586 zł i uszczuplił podatek od towarów i usług w kwocie łącznej 71.382 zł, czym naruszył art.19 ust.1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz art.86 ust.1 i art.108 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, tj. przestępstwa skarbowego z art.56§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. i za to na podstawie art.56§1 kks. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych;

II) na podstawie art.69§1 i 2 kk. i art.70§1 pkt.1 kk. w zw. z art.20§2 kks. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III) na podstawie art.41§2 i 4 kks. orzekł w stosunku do oskarżonego obowiązek wyrównania należności publicznoprawnej w całości, w terminie półtora roku od uprawomocnienia się wyroku;

IV) uniewinnił oskarżonego I. S. od zarzuconych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku;

V) uniewinnił oskarżonego M. C. od zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

VI) na podstawie art.113§1 kks. w zw. z art.627 kpk. oraz art.21 pkt.1 w zw. z art.2 ust.1 pkt.3 i art.3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa trzecią część kosztów sądowych, ustalając wysokość należnej opłaty na kwotę 1580 zł;

VII) na podstawie art.113§1 kks. w zw. z art.632 kpk. kosztami procesu oskarżonych: I. S. i M. C. obciążył Skarb Państwa.

Wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej jego punktów I, II i III zaskarżył obrońca oskarżonego T. M., zarzucając:

1.
 1. naruszenie przepisów prawa materialnego – tj. art.56§1 kks. w zw. z art.4§1 i 2 kks. w zw. z art.1§1 kks. poprzez przypisanie oskarżonemu sprawstwa przestępstwa skarbowego umyślnego, przy jednoczesnym zaniechaniu ustalenia (czyli dowodowego wyjaśnienia) czy i z jakim zamiarem działał oskarżony;
 2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, a polegający na ustaleniu, że usługi, za które T. M. wystawił faktury VAT na rzecz firm (...) S.A., (...), (...), J., C. (...), NextiraOne Polska nie miały w rzeczywistości miejsca podczas, gdy zupełnie przeciwna okoliczność wynikała z wzajemnie komplementarnych wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań G. W. i G. R., umowy zawartej z NextiraOne Polska i dokumentów potwierdzających dokonanie zapłaty za wykonanie usług;
 3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, wyrażającą się w:
 - a) uchybieniu art.7 kpk oraz art.8 kpk, polegające na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez zaniechanie uwzględnienia przy ocenie odpowiedzialności karnej oskarżonego znaczenia dowodów wskazujących na faktyczną realizację usług, na poczet których wystawiane były odpowiednie faktury VAT, posługiwania się domniemaniami przy ustalaniu faktów niekorzystnych dla oskarżonego oraz uznaniu za jeden z kluczowych dowodów winy oskarżonego T. M. ocen inspektorów kontroli skarbowej i Urzędu Skarbowego zawartych w decyzjach podatkowych i wynikach kontroli;
 - b) uchybieniu art.4 kpk poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych tych okoliczności wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego, które wskazywały, że nie można przypisać

oskarżonemu działania z zamiarem popełnienia czynu zabronionego, gdyż w chwili gdy oskarżony powziął wiadomość, że podwykonawcy, którym podzlecał wykonywanie usług na rzecz zleceniodawców zarówno nie wykazywali przychodów z tytułu dokonanej na ich rzecz zapłaty, jak również nie odprowadzali podatku należnego z tytułu wystawionych na rzecz T. marszałka faktur, dokonał korekty deklaracji podatku towarów i usług za miesiące maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik, listopad i grudzień 2004 r. o kwoty podatku naliczonego wynikające z faktur otrzymanych od W. Z..

Podnosząc przytoczone zarzuty, obrońca oskarżonego T. M. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonej części wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział V Karny z dnia 28 czerwca 2012 r. (sygn. akt V K 10/12) i uniewinnienie oskarżonego T. M. od zarzucanego mu czynu;
2. ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział V Karny z dnia 28 czerwca 2012 r. (sygn. akt V K 10/12) w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonych T. M., I. S. i M. C. zaskarżył również Oskarżyciel Publiczny, zarzucając:

„błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a wyrażający się w przyjęciu, że oskarżony I. M. C. nie popełnili zarzucanego mu czynu kwalifikowanego z art.56§2 kks. w zw. z art.9§3 kks. oraz przyjęciu mniejszej niż zarzucona kwoty uszczuplenia podatku wobec oskarżonego T. M., podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do wniosku przeciwnego a będący wynikiem obrazu przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść wyroku, a to naruszenia normy art.9§1 k.p.k., art.167 k.p.k. i 193§1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia istotnej czynności dowodowej w postaci zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu informatyki i techniki komputerowej mającej na celu ustalenie, czy faktycznie zostały wykonane przez oskarżonego T. marszałka prace na rzecz firmy (...) sp z o.o., jakiego programu dotyczyły, w jakim czasie były realizowane oraz jaki był ich rozmiar i treść, jak też zaniechanie przesłuchania w charakterze świadka członków Nowego Zarządu spółki na okoliczność odstąpienia od zaskarżenia decyzji wymiarowej będącej następstwem przeprowadzonej kontroli skarbowej, zmierzających do ustalenia wszystkich okoliczności prawnokarnie relewantnych dla prawidłowej oceny realizacji znamion czynu zabronionego zarzucanego oskarżonym I. S. i M. C. kwalifikowanego z art.56§2 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks., a także mających wpływ na wysokość kwoty uszczuplenia podatku od towarów i usług zarzucanej oskarżonemu T. marszałkowi w kwocie 91.640,00zł poprzez uznanie jej wysokości w kwocie 71.382zł, stanowiącej jeden z elementów czynu zarzucanego T. M. z art.56§1 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks.”.

Powołując się na treść art. 427 § 1 i 2 kpk Oskarżyciel Publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego T. M. nie zasługuje na uwzględnienie, natomiast środek odwoławczy wniesiony przez Oskarżyciela Publicznego zasadny jest jedynie w części kwestionującej uniewinnienie oskarżonego I. S. w odniesieniu do drugiego z zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Sąd Okręgowy nie znalazł uzasadnienia dla żadnego z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego T. M.. Wbrew stanowisku apelującego Sąd Rejonowy w odniesieniu do czynu zarzucanego T. M. nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, a postępowanie przeprowadził z należytą dokładnością, wnikliwie oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Ocena ta w żadnej mierze nie nosi cech dowolności, jest logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego.

Odnosząc się kolejno do argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego T. M., stwierdzić należy, że analiza akt rozpoznawanej sprawy nie pozostawia jakichkolwiek wątpliwości, iż T. M. umyślnie z zamiarem bezpośrednim w

składanych organowi podatkowemu deklaracjach podał nieprawdę, narażając tym samym podatek na uszczuplenie. Jakkolwiek faktycznie Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku, nie wskazał wprost na umyślność działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim, wynika to pośrednio z całości rozważań przeprowadzonych przez sąd meriti. Oskarżony wprowadził bowiem w błąd organy podatkowe, co do rzeczywistego zakupu i wykonania usług, ujętych w kwestionowanych fakturach VAT, co miało zasadnicze znaczenie z punktu widzenia prawidłowego ustalenia wysokości należnego Skarbowi Państwa podatku. Skoro T. M. zawierał kilka, nie zaś jedną, pozorną umowę na świadczenie fikcyjnych usług, nadto z różnymi podmiotami, co było przy tym rozciągnięte w czasie, świadczy to o jego niewątpliwej świadomości, co do charakteru owych usług i działaniu w celu uszczuplenia należnego Skarbowi Państwa podatku, poprzez wystawianie nierzetelnych faktur VAT.

Z faktu dokonania ostatecznie przez oskarżonego T. M. korekty deklaracji podatku od towarów i usług, nie można wnioskować, jak utrzymuje apelujący, iż oskarżony ten nie działał umyślnie. W sytuacji bowiem ujawnienia procederu dokumentowania nieprawdziwych zdarzeń gospodarczych i niekorzystnego dla oskarżonego efektu postępowania skarbowego, T. M. w istocie nie miał innego wyjścia, jak skorygowanie wcześniej złożonych deklaracji.

Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, ustalenia Sądu I instancji o fikcyjności części transakcji dokonywanych przez T. M. nie są lapidarne i ogólnikowe. Sąd Rejonowy dogłębnie przeanalizował okoliczności przedmiotowych umów, szczegółowo odnosząc się zarówno do ich przedmiotu, jak i możliwości wywiązania się przez oskarżonego oraz podwykonawców z zaciąganych zobowiązań, zwłaszcza przy uwzględnieniu ich wykształcenia oraz sposobu wykonywania usług, w tym bez pomocy innych osób. W tym zakresie Sąd Rejonowy wnikliwie rozważył i ocenił zeznania tychże podwykonawców oskarżonego oraz pracowników podmiotów, na rzecz których usługi miały być wykonywane. Wprawdzie istotnie, jak podkreślił apelujący, relacje R. C. i W. Z. były niekorzystne dla T. M., obciążały również obu świadków. Nie można zatem bezkrytycznie przyjmować, jak utrzymuje obrońca oskarżonego, że świadkowie ci mieli interes w bezpodstawnym pomawianiu oskarżonego. W kontekście fikcyjności poszczególnych zdarzeń gospodarczych z udziałem oskarżonego, znamienne są również jego wyjaśnienia. T. M. opisując zakwestionowane przez Sąd Rejonowy zlecenia, wypowiadał się dość ogólnikowo. Opisując natomiast współpracę z firmą (...) (która faktycznie miała miejsce), oskarżony szczegółowo relacjonował jej przebieg, podając konkretne detale jej dotyczące.

Apelujący zakwestionował również przeprowadzoną przez Sąd I instancji ocenę wiarygodności zeznań G. R. i G. W.. Wobec powyższego wskazać należy, że w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd meriti przedstawił logiczne i przekonujące motywy, dla których odmówił wiarygodności zeznaniom tychże osób, pracowników spółki akcyjnej (...), którzy wskazywali na prawdziwość i rzeczywistość usług zleczonych przez spółkę oskarżonemu T. M..

Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego w tym zakresie. Znamiennym jest bowiem, że żaden ze świadków nie widział faktycznego wykonywania przez oskarżonego zleczonych mu czynności. T. M. twierdził natomiast, że prace te „podzlecił” W. Z., który zaprzeczył, aby je w istocie wykonał.

Wobec braku fachowej wiedzy po stronie T. M. oraz podmiotów, którym miał zlecać podwykonawstwo zauważyć należy, że choć faktycznie zasada swobody działalności gospodarczej, na którą powołano się w środku odwoławczym, oczywiście zawiera w sobie dowolność w wyborze kontrahentów, istotnym jest, że wybór ten zasadniczo jest logiczny i uzasadniony ekonomicznie. W przypadku zaś kwestionowanych w sprawie umów zawartych przez T. M., wybór ów jest wręcz nieprawdopodobny i sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego.

Za chybione Sąd Okręgowy uznał również zarzuty Oskarżyciela Publicznego dotyczące ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie realności współpracy T. M. ze spółką (...). Nie sposób bowiem zgodzić się z rzecznikiem oskarżenia publicznego, jakoby w rozpoznawanej sprawie z całą pewnością wykluczyć można, że współpraca ta realnie miała miejsce. Za jej rzeczywistym charakterem przemawiają zgodne, konsekwentne i szczegółowe wyjaśnienia wszystkich oskarżonych. Jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, oskarżony T. M. wykonywał dla spółki (...) usługę polegającą na testowaniu dwóch systemów, opracowywanych przez spółkę, dla której to czynności nie była wymagana żadna specjalistyczna wiedza. Osoba testująca sprawdzała bowiem poprawność działania systemów na poziomie

ostatecznego ich użytkownika, a zatem właśnie osoby posiadającej podstawowe umiejętności w obsłudze komputera. Brak konieczności posiadania szczególnych kwalifikacji do testowania systemów potwierdzili również świadkowie R. G., A. M., B. J. i J. H.. Pracę swoją T. M. mógł wykonywać za pomocą sieci Internet, na co wskazują oskarżenia. Możliwość zdalnego testowania niektórych programów potwierdzili także świadkowie M. H. i B. S.. Z uwagi na wprowadzoną przez właścicieli spółki (...) zasadę ograniczania kontaktów między pracownikami, a także osobami wykonującymi określone usługi na jej rzecz, ze względu na negatywne doświadczenia, oraz formułę wykonywania pracy przez T. M. (poza siedzibą spółki) nie budzi wątpliwości fakt, że pracownicy spółki nie znali T. M.. Okoliczność ta zatem w żadnej mierze nie może stanowić dowodu na fikcyjność usług świadczonych przez tego oskarżonego. Zauważyć również wypada, że rezultaty swojej pracy T. M. odnotowywał w systemie M., gdzie także inne osoby testujące odznaczały zauważone przez siebie błędy programu. Ze względu na brak odnotowywania autorstwa wpisów w systemie M., nie można więc potwierdzić konkretnie dokonanych przez oskarżonego czynności testujących, zaś z uwagi na wieloletni upływ czasu, przeprowadzanie opinii biegłych z zakresu informatyki, którzy mieliby wykazać, których wpisów dokonywał oskarżony byłoby niecelowe.

Wbrew sugestiom Oskarżyciela Publicznego o pozorności usług (...) na rzecz spółki (...) nie może przesądzać wysokość otrzymanej przez niego zapłaty z tego tytułu. Istotnie wynagrodzenie to jest zaskakująco wysokie, w porównaniu z wynagrodzeniem innych osób świadczących spółce podobne usługi. Okoliczność ta jednak, w świetle zasad wolnego rynku oraz braku jakichkolwiek innych dowodów podważających realność świadczonych przez oskarżonego usług, nie może przesądzać o winie i sprawstwie oskarżonych w omawianym zakresie.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji Oskarżyciela Publicznego zauważyć trzeba, że kwestionowane przez apelującego usługi na rzecz spółki (...) oskarżony T. M. miał wykonywać osobiście. Podnoszone zatem w apelacji fikcyjne świadczenie usług dla tejże spółki przez W. Z. jako podwykonawcę M. T. M. w ramach wykonywania nawigacji w systemie E. w 2003 r. (pominięte w akcie oskarżenia ze względu na przedawnienie należności podatkowych), nie może świadczyć, jak sugeruje apelujący, o pozorności prac T. M. wykonywanych dla spółki (...).

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia Sądu Rejonowego przemawiające za uniewinnieniem I. S. i M. C. od popełnienia czynu z art.56§1 kks. i art.62§2 kks. w zw. z art.7§1 kks. w zw. z art.6§2 kks. w zw. z art.9§3 kks. oraz modyfikacją zarzutu przypisanego oskarżonemu T. M..

Sąd Okręgowy podzielił natomiast stanowisko Oskarżyciela Publicznego podważające rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie uniewinnienia I. S. od drugiego z zarzucanych mu czynów.

Rozważania Sądu Rejonowego w tym zakresie pozostają lakoniczne i ograniczają się w zasadzie do stwierdzenia, że skoro deklarację CIT-8 za 2004 r. podpisał M. C., I. S. nie ponosi odpowiedzialności za jej treść. Sąd I instancji w żaden sposób nie odniósł się jednak do prawnej sytuacji I. S. jako prezesa spółki z o.o. Pyton M., szczególnie w kontekście uregulowań kodeksu spółek handlowych dotyczących praw i obowiązków członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Sąd orzekający pominął przy tym jakiegokolwiek ustalenia dotyczące ewentualnego wewnętrznego podziału obowiązków w spółce między członkami jej zarządu. Z tego też względu, nie podważając ewentualnego uniewinnienia I. S. od drugiego ze stawianych mu aktem oskarżenia czynów, uznając je jednak za przedwczesne, Sąd Okręgowy uchylił zaskarżony wyrok w tej części.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy rozważy sytuację prawną oskarżonego I. S., jako prezesa zarządu, w kontekście jego obowiązków, odpowiedzialności prawnej przedmiotowej spółki, ze szczególnym uwzględnieniem rozliczeń podatkowych spółki. i na ich podstawie oceni kwestie sprawstwa i zawinienia oskarżonego, a swoje stanowisko uzasadni w sposób wyczerpujący i zgodny z wymogami art.424 kpk., wyjaśniając zarówno podstawę faktyczną, jak i podstawę prawną wydanego orzeczenia.

W oparciu o treść art.624§1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił T. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, jednocześnie w oparciu o przepisy art.636§1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w pozostałej części obciążył Skarb Państwa.